

Kız ve Kurtarma Laması

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarma Laması

Ebru Mina TOMURCUK

Maya, büyükbabası Luis'in barınağına giden tozlu yolda seke seke yürüyordu; sarı yağmur çizimleri taşlara tak tak vuruyordu. Kot tulumunun üstünde ayçiçeği yaması parlıyor, elinde bir kova taze tahıl taşıyordu. Sabah havası saman ve sıcak toprak kokuyordu. Bugün özel bir gündü. Buraya yeni bir kurtarma laması gelecekti ve Maya onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Büyükbaba Luis kapının yanında bekliyordu; hasır şapkası arkaya eğik, gri bıyığı gülümsemeye kıpırdıyordu. 'Onun adı Sunny,' dedi. 'Kapanan bir çiftlikten geldi. Utangaç ve sakın, sessiz bir yere ihtiyacı var.' Maya ayak parmaklarının ucunda zıpladı. 'Onun en iyi arkadaşı olacağım!' dedi. 'Ona numaralar öğreteceğim, ödül maması vereceğim ve—' 'Yavaş ol, küçük ayçiçeği,' diye kıkırdadı büyükbaba.

Römorktan krem beyazı, yumuşacık yünlü ve uzun, nazik boyunlu bir lama indi. Yumuşak kahverengi gözleri kocaman yeni dünyaya bakıp kırpıştı. Başına mavi örgülü bir yular geçirilmişti ve küçük pirinç bir çingirak hafifçe şingırdıyordu. Sunny'nin muz şeklindeki kulakları sağa sola dönüyordu. Dikkatle bir adım attı, sonra bir adım daha ve olduğu yerde durdu.

Maya tahıl kovasıyla ileri atıldı. 'Buraya, Sunny! Bak neyim var!' diye seslendi. Sunny'nin kulakları yassıldı ve uzun bacakları kasılarak geri çekildi. Pirinç çingirak endişeli bir tıkırtı çıkardı. Büyükbaba Luis elini nazikçe Maya'nın omzuna koydu. 'Ona alan ver, Maya. Bizi henüz tanımıyor. Bırak etrafına bakıp güvende olduğumuzu görsün.'

Ahırdan gözünün üstünde siyah bir leke olan tüylü bir teriyer çıktı. Pip kısa kuyruğunu salladı ve tozun içine tamamen hareketsiz yattı. 'Pip'i izle,' dedi büyükbaba. 'O arkadaş edinmeyi bilir.' Sunny boynunu uzatıp havayı kokladı. Pip sadece bekledi, sakın ve sessiz. Yavaşça lamanın kulakları kalktı. Küçük bir adım daha yaklaştı.

Maya yeniden denedi. Kovanın yanında neşeli bir melodi mırıldanarak Sunny'ye doğru yürüdü. Ama lama yana sıçradı ve bir çit direğinin arkasında durdu. 'Benden hoşlanmıyor,' diye iç çekti Maya, ela gözleri düştü. 'Sadece zamana ihtiyacı var,' dedi büyükbaba. 'Güven bir tohum gibidir. Daha hızlı büyüsün diye onu yukarı çekemezsin.'

Maya çitin üstüne oturup Sunny'yi izledi. Lama bir ağız dolusu ot çiğnedi, sonra ona doğru baktı. Maya, Pip'i ve onun hareketsiz, sessiz bekleyişini hatırladı. Kovayı yere koydu ve ellerinin üstüne oturdu. 'Tamam, Sunny,' diye fısıldadı. 'Acele yok. Tam burada bekleyeceğim.' Sunny ayaklarını kaydırırken piring çingirak şingırdadı.

Dakikalar geçti. Maya sessiz kaldı, çizmelerinin içinde ayak parmaklarını kıpırdattı. Sunny yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha. Yumuşak kahverengi gözleri Maya'nın yüzünden ayrılmıyordu. 'İşte böyle,' diye fısıldadı Maya. 'İstersen daha yakına gelebilirsin.' Lama uzun boynunu uzattı, havayı kokladı ve kovanın yanına geldi. Başını eğdi ve çıtır bir lokma aldı.

Ertesi sabah Maya yeni bir şey denedi. Bir saman balyasının üstüne oturdu ve yüksek sesle kitap okudu; sesi yumuşak ve sakın çıkıyordu. Pip yanına kıvrıldı. Sunny ağılın uzak kenarında duruyor, başı yukarıdaydı. Bir süre sonra giderek yaklaştı ve tam saman balyasının arkasında durup dinledi. Maya kılını bile kıpırdatmadı.

Gün geçtikçe Sunny daha cesur oldu. Maya mırıldandığında artık sıçramıyordu. Çitin arkasına saklanmıyordu. Bir öğleden sonra Maya bir avuç tatlı saman uzattı. Sunny'nin burnu seğirdi. Bir adım attı, sonra iki ve Maya'nın avucundan samanı kemirdi. Maya'nın çilli yuvarlak yanakları parladı. 'Başardın!' diye fısıldadı, neredeyse nefes almaya korkarak.

Sonra rüzgârlı bir sabah geldi. Maya çimenlerin üstüne oturmuştu ve bir rüzgâr esintisi en sevdiği kırmızı şapkasını ağılın içinde yuvarlayıp götürdü. Sunny bir adım attı, sonra bir adım daha ve tam Maya'nın yanında durdu. Yavaşça, nazikçe lama yumuşacık başını eğdi ve Maya'nın kıvrırcık saçlarını burnuyla okşadı. Maya kıpırdamadan durdu. 'Merhaba, Sunny,' diye fısıldadı ve pırınç çingirak mutlu bir tıkırtı çıkardı.

Sunny çenesini Maya'nın omzuna dayadı. Maya sıcak nefesi ve yumuşak yünün gıdıklamasını hissetti. 'Bana güvendin,' diye fısıldadı, 'çünkü sana alan verdim.' Büyükbaba Luis kapıdan izliyordu, kırışık gözleri parlıyordu. 'Sabrı öğrendin, küçük ayçiçeği. Ve bak sana ne kazandırdı—yaklaşmayı kendi seçen bir arkadaş.'

Ondan sonra Sunny her yerde Maya'yı izledi; yürürlerken çingırağı şingırdıyordu. Pip de yanlarında koşturuyordu, siyah göz yaması güneşte parlıyordu. Barınağı birlikte keşfettiler—ördek göletinin yanından, yaşlı meşe ağacının altından geçip her şeyin başladığı saman balyasına döndüler. Sunny artık utangaç değil, Maya'nın tam yanında yürüyor, uzun boynu mutlulukla sallanıyordu.

Gün batımında Maya çitin üstüne oturdu, Sunny'nin yumuşacık başı omzunun yanında dinleniyordu. 'Güven sabır ister,' dedi Maya usulca, 've alan.' Büyükbaba Luis başını salladı. 'Aynen öyle. Ona güvende hissetmesi için yer verdin, o da sana kalbini verdi.' Pip kısa kuyruğunu salladı, sanki 'Aferin' der gibiydi. Piring çingirak akşam esintisinde hafifçe şingırdadı.

Artık her sabah Maya kovayı doldurup 'Sunny!' diye sesleniyor. Krem beyazı lama kulakları ileride ve mutlu, ağılın içinden koşarak geliyor. Maya çenesinin altını nazıkçe kaşıyor. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın,' diyor. 'Ve bana en güzel şeyi öğrettin—alan vermenin, güvenin büyümesine yer açtığını.'

Büyükbaba Luis, Maya ve Sunny barınak yolunda birlikte yürürken hasır şapkasını sallıyor. 'İyi iş çıkardın, küçük ayçiçeği,' diye sesleniyor. Maya dönüp gülümsüyor. Artık biliyor ki sabırlı olmak boşuna beklemek değildir. Birine cesaretle seni seçmesi için yer vermektir. Ve Sunny onu seçti—gün be gün, nazik bir adım daha.